

Astrid Nobel (1983) is geboren en opgegroeid op Ameland. Ze studeerde af aan Academie Minerva in Groningen in 2007, waarna ze het postacademische programma DNA van de Vrije Academie in Den Haag volgde. In 2019 voltooide ze een residency aan de Rijksakademie van beeldende kunsten in Amsterdam. Ze woont en werkt in Den Haag.

In haar sculpturen, tekeningen en installaties staat een tussen-in-bevinden centraal. Tijd, bewustzijn, tegenstellingen en overgangsgebieden zijn terugkerende thema's. Gebeurtenissen of situaties uit haar persoonlijke leven worden verbonden met reeds bestaande elementen, tot de individuele ervaring onderdeel van een gelaagde logische constructie is geworden.

Onverenigbare tegenstellingen als droom en realiteit, voor en na, donker en licht worden in de werken verenigd. Binnen het kunstwerk zoekt ze naar een gecombineerde balans of een gebalanceerde verdeling. Vandaar dat veel werken verschillende kanten, openingen en tegenhangers bevatten.

Fragmenten uit literatuur of wetenschap, notities, gevonden voorwerpen, foto's; alles wat verwantschap met het thema vertoond wordt verzameld en als een puzzel in elkaar gelegd. Meestal resulteert dit in één vorm waarin alle relevante gegevens verwerkt zijn, meer recent ontstaan ook groepen werken waarin verschillende aspecten aan bod komen die elkaar aanvullen. Door het werk tracht ze het onderwerp zo goed mogelijk te omvatten en te begrijpen. Het gaat hierbij niet enkel om het uitwerken van een verzameling theorie, het beeldende proces hoort hiermee hand in hand te gaan en een vormtaal dient ook wezenlijk bij te dragen aan de som der delen. Dit komt onder meer tot uiting in de materiaalkeuze. Wanneer de mogelijkheid zich voordoet, kiest ze voor een materiaal dat verwantschap met het onderwerp vertoont, zo werkte ze onder andere met olie uit het hoofd van een potvis, maakte ze verf van suppletiezand en gebruikte ze het vlies van judaspenningen om de grens tussen bewustzijn en onderbewustzijn aan te geven. Natuurlijke materialen (of referenties daaraan) worden steeds vaker toegepast.

De afgelopen jaren heeft ze meermaals met aan het waddengebied gerelateerde onderwerpen gewerkt om te onderzoeken welke invloed activiteiten als extractie en suppletie in de schaduw van de klimaatcrisis hebben op het verbonden zijn met een specifieke plek en hoever deze invloed doorwerkt in de psyche. Hierin is ook haar dromendagboek, een dik document dat ze al twintig jaar lang bijhoudt en dat zich deels afspeelt in de toekomst, een grotere rol gaan spelen.

Dromen duiken op in verschillende werken en komen voor in de achterliggende documentatie van andere. Zij zijn van belang doordat vrij van logica (geen eenheid in tijd/ ruimte/ situatie), vrij van een selectief geheugen, het beeld voortkomt uit alle aanwezige kennis en ervaring. Hoewel niet altijd direct te begrijpen zijn de dromen eerlijk en onverbiddelijk, zoals de natuur dat ook is. Uren of zelfs dagen kunnen binnen enkele werkelijke minuten voorbijgaan. Alsof enkel relevante informatie geselecteerd is, toch lijkt het compleet uitgewerkt en chronologisch plaats te vinden. Sommige dromen blijven zichzelf uitproberen tot er een logische vorm gevonden is, een proces dat vergelijkbaar is met het maken van een werk. In haar werk verzoekt Nobel deze vanzelfsprekendheid te evenaren: Het fragmentarische spectrum van wat ze verzameld en onderzocht heeft tot een vorm om te smelten waarin de ene tijdelijkheid verbonden wordt met de andere waardoor het tijdelijke ervan, het incidentele van een enkele ervaring of idee, opgeheven wordt.